
In liefde geboren... vanuit het hart

TEKST: LOUISE VINKE EN MARIAN BAAUW

Een verhaal van en over twee vrouwen – Louise Vinke en Marian Baauw – en hun kinderen. Adoptiemoeders, die ieder vanuit hun eigen perspectief woorden en betekenis hebben gegeven aan 'geboorte'.

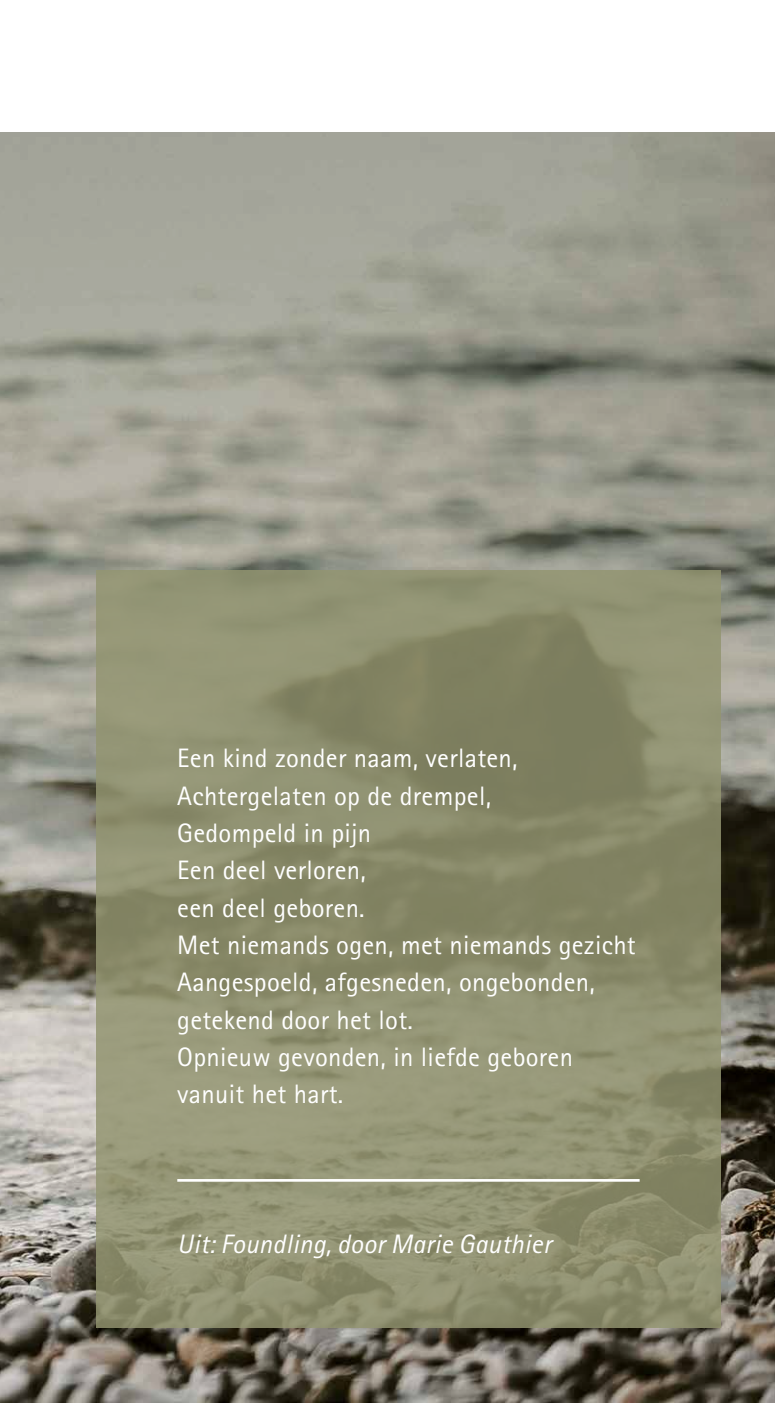
Louise

'Vanuit ons hart uit liefde geboren' luidde destijds de welkomstekst op het geboortekaartje van onze dochters Xiao & Yun. Op het moment van adoptie zes en (bijna) drie jaar oud. 22 jaar later, mijn oudste dochter Xiao is dan acht maanden zwanger, antwoordt ze op mijn vraag 'Hoe zie jij mijn plek als oma?': 'Mam, ik ben drie keer geboren. De eerste keer bij mijn biologische moeder, de tweede keer in het kindertehuis – en dat was geen fijne geboorte – en de derde keer bij jullie.'

Vervolgens plaatst ze mij in een kleine tafelopstelling tegenover haar. Ik ben diep geraakt door hoe zij dit aan mij laat zien. Hoe de angst voor geen plek als een rode draad door het leven van mij, mijn moeder (achtergelaten op haar derde) en mijn dochters loopt. Afstand en nabijheid zijn tot op de dag van vandaag een klus voor ons. Het is vallen en opstaan.

Adoptie, tussen avontuur en kwetsuur

In 2016 lopen we als gezin samen en toch apart door de tentoonstelling in Gent met de veelzeggende titel Adoptie, tussen avontuur en kwetsuur. Ieder van ons gevangen en geraakt door een ander beeld. Onze dochters geven terug, na het zien van een korte film over een man en een vrouw met een verlangen naar kinderen, de vruchtbaarheidsonderzoeken en

Een kind zonder naam, verlaten,
Achtergelaten op de drempel,
Gedompeld in pijn
Een deel verloren,
een deel geboren.
Met niemands ogen, met niemands gezicht
Aangespoeld, afgesneden, ongebonden,
getekend door het lot.
Opnieuw gevonden, in liefde geboren
vanuit het hart.

Uit: Foundling, door Marie Gauthier

dan de adoptie: 'Ja, dan realiseren we ons weer dat we als adoptiekinderen nagenoeg altijd tweede keuze zijn.' Hoe moest ik hierop antwoord geven? Ieder antwoord zou een verraad naar hen én naar mezelf zijn. Hoe het er beide is en altijd zal zijn. Mijn grote liefde voor mijn beide dochters en daarnaast het verdriet van mijn niet geboren kinderen. Het is niet of het een of het ander, het is er allebei. Ook zij kennen de liefde voor Hans en mij en daarnaast de pijn en het gemis van hun geboortemoeder en -vader.

In 2016 gaf de jongste aan: 'Ik wil een DNA-test voor mijn verjaardag. Ik wil graag een stukje identiteit vinden.' De oudste voelde aanvankelijk niet zoveel voor een DNA-test. Na een aantal maanden besloten ze toch om allebei DNA op te sturen. Op verschillende momenten kregen zij bericht en wat blijkt na

20 jaar... ze zijn 100% biologische zussen. Ons 'ja' in 1996 tegen beide kinderen heeft nog zoveel meer betekenis gekregen. Stel dat we 'nee' hadden gezegd? Even ben ik weer terug bij onze eerste ontmoeting in China; het eerste beeld van twee kinderen die de stoel vastpakten en vol angst naar ons keken. Mijn eerste beweging toen: ik wil weg, wat doe ik deze kinderen aan door ze uit dit land te halen? Ik voelde me verscheurd. Toch was mijn verlangen moeder te worden zo groot, dat ik naar ze toe ben gegaan. Ik heb ze vastgehouden en niet meer losgelaten. Ze hebben ooit gezegd: we haten jullie hierom en we houden van jullie dat je ons hebt meegenomen. Het is er allebei. Als ik nu naar ze kijk, voel ik veel liefde en trots en zie ik twee mooie, krachtige vrouwen (en inmiddels een prachtige kleindochter) die het leven voluit aangaan. >

Marian

In 2002 werd ik 'moeder' van een stralende dochter uit Ethiopië, het land van dertien maanden zonneshijn. Onze eerste kennismaking. Ondanks de grote schaduwzijde lachte ze me tegemoet, ons beide niet bewust van onze eigen verwonding. Werd ik moeder of werd zij dochter, is een vraag die ik niet echt kan beantwoorden. Samen dachten wij, mijn man en ik: onze enige opdracht is dit mensenkind zo in de wereld te zetten dat het deze vrolijkheid niet verliest. Onze kleine 'Winnie Mandela' was sterk, zat recht op onze schoot. Op wie kon ze vertrouwen? In 2005 reisde ik opnieuw af om 'moeder' te worden van een zoon, dertien maanden oud en opnieuw uit Ethiopië. Tot negen maanden was hij bij zijn biologische moeder geweest. Wij waren zijn vijfde adres in drie maanden. Ik zeg adres, omdat hij in deze hechtingsleeftijd hij steeds weer moest onthechten. Continu was hij aan het spotten waar we waren en als er bezoek kwam, zag je aan zijn vragende ogen: wie zal mij nu weer meenemen? Voor hem en ons de klus elkaar te vinden en vertrouwen.

Als moeder liep ik met regelmaat te stoeien met hoe ik mijn dochter en zoon voldoende mee kon geven om een vrij en open leven te leiden. Of liep ik aan tegen patronen in mijzelf, soms in strijd met hun herkomst, of het begrijpen van hun eigen 'kleur'. Soms lukt dat niet in woorden, en moest ik verder kijken dan de woorden alleen.

Afgelopen herfst mocht ik een mooi cadeau in ontvangst nemen. Samen met mijn dochter liet ik een tattoo zetten,

op haar verzoek, om onze verbinding beeld te geven. Mooie Ethiopische tekens van 'mama' en 'dochter van mijn hart'. Ook bij ons komen thema's als hechten, binden, vertrouwen, plek en je rol als ouder voorbij, en komen identiteitsvragen als 'wie leeft mij voor?' altijd weer terug.

De kracht van binding

Wat kan het soms een zoektocht zijn voor beide, adoptieouders en adoptiekinderen. Vanuit onze eigen ervaring weten we hoe adoptieouders kunnen stoeien met de rol van ouder. Logisch, denken wij nu... met onze ervaringen als begeleider en opsteller. Gekeken vanuit het systemisch perspectief over ordening en plek binnen het systeem van het kind, neem je een bijzondere plek in. Soms verwarrend, verdrietig, vol boosheid voor het kind en jou als adoptieouder. Vaak zoekend naar je plek, de plek van je kind, de nabijheid tot je kind. En van het kind tot jou.

In het najaar van 2018 hebben wij adoptieouders het plan opgevat om onze ervaringen als moeder en begeleider in te zetten om in een workshop mee aan de slag te gaan. Deze workshop, De kracht van binding, gaat over de rol die je vervult en de plek die je hebt als adoptieouder. De vragen en de (onuitgesproken) verwachtingen waaraan je wilt voldoen. Je gevoel van verantwoordelijkheid, liefde en zorg voor je kind, waarmee je je hebt verbonden. Hoe blijf je in verbinding met jezelf, je kind(eren), je eigen oorsprong en die van je kind? Vragen en dilemma's die gaan over identiteit, loyaliteit, binding en plek, en die wij in ons leven als adoptieouder van binnen en van buiten hebben doorgemaakt. 🌀

Louise Vinke verbindt vanuit haar eigen praktijk mensen en organisaties in hun zoektocht naar essentie en eigenheid. www.lsvnk.nl

Marian Baauw biedt met haar bedrijf Baauwplaats een plek die uitnodigt om anders te kijken, te voelen en te zijn. www.baauwplaats.nl